

Bidden in de bidstond

Er wordt veel gesproken over de juiste manier van bidden op de bijeenkomst tot gebed. Vaak wordt er gezegd, dat korte krachtige gebeden het meest wenselijk zijn. Ieder zou dan zo'n gebed kunnen begrijpen en zonder inspanning instemmen en meebidden. Soms ook wordt het verzuimen van de bidstond toegeschreven aan het ontbreken van zulke korte gebeden.

Anderen bevelen aan om nieuwe gebedsonderwerpen te bedenken in verband met allerlei voorvallen in naaste omgeving of uit verre regio's. Al deze overwegingen kunnen voortvloeien uit een oprecht verlangen om te streven naar dat wat goed en nuttig is in het bijeenkomen tot gebed.

Veel belangrijker en eigenlijk alleen belangrijk is echter wat Gods wil is. Zij die als de twee of drie vergaderd zijn in de Naam van de Heer Jezus, hebben het voorrecht om alle menselijke overwegingen te mogen laten varen en zich de oren te laten openen als mensen die onderwezen worden door Hem Die deze plaats van afhankelijkheid in gebed op aarde innam (Jesaja 50:4-5). Dit is een heerlijk en groot voorrecht.

Het verlost de gedachtegang van een krampachtig goed willen bidden. Dit goed willen bidden staat dan in verband met de hoorders. Niet alleen is dit afhankelijk zijn een voorrecht. Het is een klemmende noodzaak. Als de Heer Zijn belofte houdt en in het midden is, heeft Hij dan niet alleen het recht Zijn tegenwoordigheid te laten gevoelen, en heeft Hij ons dan niet heel veel te zeggen, opdat wij leren bidden? Voor verslagen harten is er geen beter ervaring dan in Zijn tegenwoordigheid te zijn.

Alle broeders zijn het er over eens dat er veel verval en veel droevigs bij ons openbaar wordt. Wanneer wij dit ernstige feit als iets gewoons aanmerken en samen komen om een opgewekte en opbouwende bidstond te hebben, dan kan de tegenwoordigheid van Hem Die in de troon van Zijn Vader is niet ervaren worden. De mooie liederen klinken wel; innige uitspraken kunnen gehoord worden; treffende zinnen worden er uitgesproken. Maar het geweten blijft op zijn gemak. Ja, al zou de aarde dreunen van eenstemmig gezang (Openb. 3:17; 1 Sam. 4:5), toch kan de Heer dan niet geven wat Hij zo heerlijk schenkt aan gebroken en verslagen harten (Jes. 66:2,5).

Ontwaakte gewetens geven oefeningen in het geestelijke denken over veel van dat wat de Heilige Geest bedroeft (Ef. 4:30). Die Geest is het Die aan de harten voorstelt hoe Hij, het Hoofd van de Gemeente, alles ziet en oordeelt. Al is er veel wat naar ons denken te prijzen is, Hij proeft het hart of er diepe eerbied voor de Heer is. Zo'n vreze des Heren is niet: bevreesd of bang zijn voor onze God. Maar het houdt in: in alles rekening houden met wat Hij zegt, zonder te letten op onze eigen gedachten en gevoelens en meningen. Vreze des Heren is: geloofsgehoorzaamheid; een gehoorzaamheid die doordringt in het hele bestaan van hen die Zijn eigendom zijn.

Moeten onze harten niet verslagen zijn als wij bedenken hoe de eigen wil in ons hele bestaan zoveel te zeggen heeft?! Wij zijn afgeweken van de eenvoudigheid van het geloof (2 Kor. 11:3b). Bij ons moet de beschaamdheid van aangezicht zijn. Wij hebben in heel veel niet gehoorzaamd (Dan. 9:7,10).

Wil dan de Heer toch in het midden zijn? Ja, daar waar Hij de twee of drie vindt die voor Zijn Woord beven en belijden willen voor Zijn aangezicht dat al dit droevige de werkelijke toestand is. Ons bidden is totaal zonder waarde, als onze harten weigeren zich te buigen om dat te belijden wat Hij door Zijn spreken tot ons voor onze harten wil stellen. Zijn we haastig om ons gebedsonderwerp in de bidstond de eerste plaats te geven, dan treedt Hij terug en wacht op ontwaakte gewetens. Alleen zulke ontwaakte gewetens noemt Hij 'gewenste mannen' (Dan. 9:23).

Niet gewenst bij de velen die liever het geweten op z'n gemak laten en met ongeduld hun onderwerpen aan de orde willen stellen; en die daarna zo spoedig mogelijk, na enige religieuze bevrediging, willen overgaan tot de orde van de dag en in hun bestaan voldaan zijn van nutteloze dingen; lege dingen in Gods oog, maar belangrijk in eigen ogen.

Het verootmoedigde hart stemt echter in met de belijdenis, en terwijl de ziel zich daarbij vernedert, wordt de genade van de Heer werkzaam in het hart ervaren. Wat een ervaring! Bij ons is er beschaamdheid, bij Hem de getrouwheid, de onwankelbare Liefde. Net zoals de verkwikkende dauw op de dorstige akker wordt Zijn genade gesmaakt in zo'n hart, en wordt zonder vertoon meegedragen in ootmoed en waarheid. Er wordt een uitzicht geopend op de toekomst van Hem Die spoedig komt. Nu is het niet meer belangrijk of de gebeden kort of lang zijn. Harten in Zijn tegenwoordigheid kunnen bidden 'O God, heel haar toch' (Numeri 12:13) en ook een lang gebed als van Daniël 9. Belangrijk is het om op te merken dat dit korte gebed 'Heel haar toch' een aanhalen is van Gods eigen Woord in Exodus 15:26: 'Ik ben uw Heelmeester'; en dat het lange gebed van Daniël een aanhaling is van Gods eigen Woord in Jeremia 25:12.

Bij Mozes vinden we een ootmoedig zwijgen en een neerbuigen onder beschuldigingen in Gods tegenwoordigheid; bij Daniël zien we een zoeken in de woorden van de Heer naar Gods gedachten. En dat terwijl Daniël in Babel was, in het vreemde land, verbannen uit Jeruzalem; zonder uitzicht, naar het zich liet aanzien. Diep boog hij zich neer, terwijl zijn hart de oefening in verootmoediging en schuldbelijdenis aanvaardt. Niemand op aarde gaf daar acht op. Maar in de hemel werd hij gekend als een zeer gewenst man.

Het kan zijn dat iemand temidden van zijn broeders geen vrijmoedigheid heeft om uit te spreken wat er in zijn hart omgaat aan verootmoediging en belijdenis. Door het Woord en de Heilige Geest kan er iets gezien en gevoeld worden van de oneer die de Naam van de Heer wordt aangedaan; en kan er iets worden gekend van wat het Hoofd van de Gemeente tegen ons heeft (Openb. 2:4,14,15).

Maar de vrijmoedigheid kan ontbreken het uit te spreken. Ook kan de gelegenheid ontnomen worden om het uit te spreken, door de sfeer waarin broeders haastig eigen gebedsonderwerpen over vele noden en zorgen op de voorgrond brengen. Dan komt het hart in gevaar zich te onttrekken aan zijn medebroeders in de gezindheid van Elia onder de jeneverboom (1 Kon. 19:10). Dit gevaar kan alleen geweerd worden door de meerdere genade die door God gegeven wordt. Zo kan het amen van instemming er toch zijn op elk gebed (met uitzondering van verkeerd gebed; zie Jak. 4:3).

Wat nu het onuitgesproken gebed in verootmoediging en belijdenis betreft: Hij Die de harten doorzoekt, weet wat de gedachte van de Geest is (Rom. 8:27). Als wij geloven dat de Heer tegenwoordig is, begrijpen wij dat ook de belijdenis en verootmoediging door Hem wordt opgemerkt die alleen maar in het hart zijn gewerkt; ons hart is dan met veel onuitgesproken nood voor Zijn aangezicht. En Hij Die in het verborgen ziet zal antwoorden. Ten eerste door de vertroosting van de Heilige Geest, in het ondervinden van de tegenwoordigheid van de Heer Jezus. En ten tweede in het Woord van Zijn waardering. Want Hij waardeert de zwakke gevoelens en gebeden tot in eeuwigheid als reukwerk in gouden schalen (Openb. 5:8).

Hoe zwak zijn wij toch, om werkelijk in geloof samen te komen tot gebed voor Zijn aangezicht, en om te volharden in de gebeden in geest en waarheid (Joh. 4:23-24). Ons wordt de gelegenheid gegeven om zo'n bidstond in geest en waarheid te leren kennen; die vinden we namelijk in Handelingen 4:24-30. Daar wordt God aangebeden in wat Hij door Zijn Woord geopenbaard heeft en in de Zoon als de Gezalfde van de Heer vervuld heeft, en daar wordt gebeden omdat allen en alles tegen Hem de Gezalfde is.

Hij is echter buiten het bereik van alle vijanden als de verhoogde Knecht van de Heere. De tegenstand richt zich dus nu tegen Zijn getuigen, die wél onder het bereik zijn van de tegenstand. Tegenstand in geweld, tegenstand in de gedaante van een engel van het licht (2 Kor. 11:14,15). Deze tegenstand blijft er voortdurend en is er zelfs temidden van de broeders (2 Tim. 4:15 en Hand. 20:30).

Hoeveel redenen hebben wij om ons in diepe ootmoedigheid neer te buigen en te vragen: 'Geef Uw knechten vrijmoedigheid vast te houden aan Uw Waarheid, om getrouwe getuigen te zijn, hoezeer wij ook gefaald hebben'. Zijn wondere genade heeft als voor een klein ogenblik vóór Zijn komst ons het licht van Zijn waarheid leren kennen (vgl. Ezra 9:8 met Openb. 3:11). Laten we nu volharden tot het einde, terwijl we ons neerbuigen in zwakheid met belijdenis en nederigheid. Tot zo iemand zegt Hij: 'Ik zal u maken tot een pilaar in de tempel van Mijn God'. Wat een uitnemende genade, die al ons denken overtreft!

M. de Jong